

ELSA SOINI

Sisko ja
kultainen pikari

HISTORIALLINEN RAKKAUSROMAANI

Sisko ja kultainen pikari

Elsa Soini

Sisko ja kultainen pikari

SAGA Egmont

Sisko ja kultainen pikari

Cover images: Shutterstock

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 1928, 2024 SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727186498

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

*Mitt hjärta är rikt som en fylld pokal
av guld och av röd rubin,
mitt hjärta är rikt som en fylld pokal
med gnistrande, eldigt vin!*

*Och vinet skummar i glans och glöd.
det skimrar i purpurbrand,
det svallar i strömmande överflöd
utöver bågarens rand.*

*För dig ha de yppiga druvorna blött,
för dig är bågaren full,
för din skull är vinet så starkt och sött
i kärl av glimmande gull.*

*Så höj pokalen i snövit hand
och töm den med törstig lust!
Drick, drick min sjudande ungdoms brand,
mitt hjärtas skummande must!*

Bertel Gripenberg.

I

Ei tämä ole mikään merkillinen kertomus, mikään outo ja ihmetyttävä tapahtumasarja. Onpa vain pikkuinen juttu Siskosta ja hänen suuresta rakkaudestaan, onnestaan ja onnettomuudestaan, ja silloin ajattelen aina myöskin hänen hauskaa ja uteliasta ja innostunutta perhettään, muutamia hyvinpuettuja, hyvinvoipia, hyväsydämissä ihmisiä ja paria lämmintä kesäpäivää sekä -yötä tällä kavalalla kahdennellakymmenennellä vuosisadallamme.

He olivat helsinkiläisiä.

Tunnettehan toki Helsingin? Tieteen, työn ja taiteen pääpesän, pienen Suomen pahaisen pääkaupungin, Pohjolan Pariisin, jonka muutamiiin mukuraisiin kivikatuihin, lumikimalteisiin tai sinivälkkyisiin salmisokkeloihin ja pariinsataantuhanteen asukkaaseen on imeytynyt karun, vakavan maan ankarin aatteellisuus ja nuoren, elämänhaluisen kansan huoleton, ihastuttava ilo?

Siellä elää Helsinki pitkän talven, tekee työtä, raataa, laulaa, tanssii ja rakastaa, haaveilee ja hiihtää ja huvittelee, ja Esplanadin toisessa päässä Runeberg työntää kätensä yhä syvemmälle ikävän, patriarkaalisen pitkäntakkinsa harmaaseen rinnustaan, ja toisessa Vallgrenin Manta vääntää pyylevää vartaloaan yhä kevytmielisempään mutkaan aivan kuin kiusalla, kunnes kevätaurinko on puolueettomasti nuputtanut puiston puut niin Mantan kuin Runeberginkin puolella, ja Jääkarhu on rikkonut sataman vetistyneet hiihtoladut sekä Suomenlinnan puusillan, ja Espiksen asfaltti on kuivunut harmaaksi muodostaakseen neutraalin taustan kauniiden koulutyttöjen sirokenkäiselle keväteleganssille.

Silloin valtaa vanha seikkailuvietti taas helsinkiläiset. He heräävät, he kaipaavat pois kaupungistaan. He täyttävät mustana, kadehtivana puolikaarena sataman Ariadnen lähtiessä, he ostavat autot ja moottorivenheet, he rupeavat etsimään kesähuviloita.

Heille on kesä seikkailua, uusia, outoja pitäjiä, uusia, outoja naapureita, uusia kesäpukuja, uusia, arvaamattomia mahdollisuuksia.

Tiedättekö, missä Suomen kolkassa on sellainen paikka, jossa tuo seikkailu on tuoreimpana herännyt eloon, jossa se valuu solisevina puroina kullankeltaisen hiekan lävitse, jossa se sinipunervina, imelätuoksuina syreeneinä peittää raunioita, jossa se läikkyvinä moarejuovina elokuun kuutamossa häämöttää merenselältä ja jossa se lymyää hiottujen loistopeilien, haljenneiden parkettien ja risaisten brokadiseinien keskellä ruohottuneiden tenniskenttien, täyttyneiden suihkukaivojen,

sortuneiden leikkiluolien ja villiintyneen puutarhapuiston ympäröimässä huvilassa.

Sellaisessa eli, ei, asusti, tai vielä oikeammin, vieraili meidänkin perheemme, kauppaneuvos Mattarin nuori väki.

He olivat ihastuneet, aivan kaikki. Kapteeni Haapala, Auvon mies, oli tämän paratiisin oikeastaan löytänyt jo kymmenisen vuotta sitten Kannaksella sodan aikana liikuskellessaan, ja hän oli sitä nyt suosittelut perheelleen, kun huvilakysymys kevään tullen taas kävi polttavaksi.

Olihan paikka hieman toisenlainen kuin silloin. Pitkä palanen aitaa oli kaatunut, honganjuuret törröttivät sivukäytävällä, kuistin portaat olivat lahonneet, jääkellarin katto oli romahtanut, maali oli rapissut, katto vihertynyt, kasvihuoneen ruudut säpäleinä, mutta muuten oli huvila muihin verrattuna loistokunnossa. Pieneen piharakennukseen muuttanut, mustahuivinen eukko, huvilan omistajattaren ystävätär, ja hänen ruskeasilmäinen poikansa olivat ilmeisesti hoitaneet hyvin heille uskottua omaisuutta. Vieteripatjat hyllyivät kaikissa makuuhuoneissa, mahonkipöytien pinnat kiilsivät virheettöminä, uutimet riippuivat ikkunoissa, ja marmorikylpyamme, johon kuuluva vesijohto jo aikoja sitten oli ruostunut käyttökelvottomaksi, hohti valkoisena ja ihanana Auvon silmiin, kun hän avasi kylpyhuoneen oven tarkastusmatkallaan.

Ja kaatuneen aidan toisella puolella helotti hiekka ja suloinen Suomenlahti – niihin eivät historian oikut ja ajan hammas ja ihmisten hyvyys tai pahuus olleet koskeneet.

Perhe oli muuttanut sinne. Auvo ei koskaan nurissut, kun hänen miehensä päätti jotakin, pääsihän siten itse päättämästä. Ja mitäpä hän olisi nurissutkaan? Mukava tuoli avasi hänelle

sylinsä täälläkin, ja matkalaukussa kulkivat hänen romaaninsa yhtä hyvin Terijoelle kuin Degeröllekin, missä hän oli ennen kesänsä viettänyt, eikä hän myöskään väheksinyt romanttisen Rivieramme tunnearvoja, etenkin kun kaikki muut heikäläiset täällä niin mainiosti viihtyivät.

Auvo oli mukava. Hän ei sanonut pahaa sanaa kenestäkään, ellei ehkä itsestään. Hän oli lihavahko, iloinen ja onnellinen. Hän rakasti miestänsä hirveästi ja jonkin verran lapsiaankin, milloin ehti niitä ajattelemaan – intohimoisestikin, kun ne olivat sairaina, jolloin hän aina luuli niiden kuolevan. Kun kuume laski, tarttui hän heti kirjaansa ja jätti lastenhoidon palvelijoilleen. Hän oli mukava. Vieraat rakastivat ja ihailivat häntä, ja omaiset hieman halveksivat, sillä he tiesivät, etteivät hänen humoristiset itsesyytöksensä olleet mitään sukkeluuksia, vaan totista totta.

Vieraat ylipäänsä rakastivat tätä perhettä, miestä myöskin. Martti Haapalaa täytyi rakastaa. Hän oli komea, iloinen ja onnellinen hänkin. Sitä paitsi hän oli yhtä pätevä perheenisä kuin Auvo oli epäpätevä, väitti ainakin hänen vaimonsa. Hän kasvatti lapsia, opetti palvelijoita ja hoiti vaatteitaan erinomaisesti. Ja hän oli hirveästi ihastunut vaimoonsa – eikä kuitenkaan ollut hänelle pikkumaisen uskollinen – sellainenhan oli niin vaikeata meidän päivinämme. Ja Auvo ymmärsi hänet niin hyvin. Tarkoitan noita pieniä harha-askelia, – suurista ei, Jumalan kiitos, koskaan vielä oltu puhuttukaan.

Hänkin oli laiska – mutta suuripiirteisesti. Ei niin, ettei hän olisi poiminut maasta kravattineulaa, vaan niin, että hän pelkäsi tavallista, raakaa työntekoa. Hän itse väitti oikeastaan olevansa aiottu englantilaiseksi loordiksi. Hän urheili ja seurusteli ja matkaili niin mielellään, hän oli täsmällinen ja ahkera, mutta

Aikamatka kesäiselle 1920-luvulle, jossa aurinko paistaa,
päivät ovat leppeitä ja rakkaus suloista.

Nuori yläluokkainen Sisko on kesänvietossa Karjalan kannaksella
perheensä kanssa. Siellä hän tapaa kiinnostavan, maailmaa
kiertäneen toimittaja Sorrin. Sisko ihastuu, mutta Sorri ei
vastaakaan tunteisiin kuten Sisko odotti. Kun kuvioihin vielä
sekoittuu perheen juoksupoika Vanja, on Siskolla edessään kesä
täynnä tunteita. Onko kumpikaan miehistä se oikea? Entä miten
Siskon perhe suhtautuu tyttären rakkauselämän kiemuroihin?

Sisko ja kultainen pikari avaa nykylukijalle ikkunan 20-luvun
suomalaisen yläluokan maailmaan. Se on hurmaava
rakkaustarina, joka käsittelee myös naisen asemaa yhteiskunnassa
ja parisuhteessa.

Elsa Soini (1893–1952) oli suomalainen kirjailija ja
käsikirjoittaja, jonka laajaan tuotantoon kuuluu niin
romaaneita, näytelmiä, pakinoita, elokuvakäsikirjoituksia kuin
radiokuunnelmia. Soinin tunnetuimpiin teoksiin kuuluvat
kirjailija Aleksis Kivistä kertova elämäkertaromaani *Nuori
Aleksis*, sekä yhdessä Seere Salmisen kanssa nimimerkillä Tuttu
Paristo kirjoitetut kuunnelmat ja elokuvat Suomisen perheestä.